

Метелик

Метелик надумав одружитися. Звичайно, йому хотілося взяти за себе гарненьку квіточку.

Він озирнувся довкола: квіти сиділи на своїх стебельцях тихо, як і личить ще не засватаним панночкам. Та обрати було жахливо важко, бо їх тут росло так багато.

Метеликові набридло роздумувати, і він порхнув до польової ромашки. Французи звуть її Маргаритою і запевняють, що вона вміє ворожити, і вона справді вміє ворожити. Закохані беруть її і обривають пелюстку за пелюсткою, примовляючи: «Любить? Не любить?» — або щось подібне. Кожен питає рідною мовою. Ось і метелик звернувся до ромашки, та пелюсток не став обривати, а перецелував їх, вважаючи, що завжди краще брати ласкою.

— Матусю Маргарито, польова ромашко! — сказав він. — Ви вмієте ворожити! Вкажіть же мені мою суджену. Тоді я хоч одразу можу свататися!

Та ромашка мовчала — вона образилася. Вона була дівцею, а її раптом назвали матусею. Як вам це сподобається?

Метелик запитав ще раз, потім ще — відповіді все немає. Йому це набридло, і він полетів прямо свататися.

Діялось це ранньої весни. Скрізь цвіли підсніжники й крокуси.

— Непогані, — сказав метелик, — миленькі панночки. Тільки... завто зеленуваті!

Метелик, як і всі юнаки, шукав дівиць постарше.

Потім він оглянув інших і знайшов, що анемони гіркуваті, фіалки трішки сентиментальні, тюльпани — модниці, нарциси — простуваті, квіти липи й малі, і родичів у них безліч, яблуневі квіти хоч і майже як троянди, та недовговічні: віянуло вітром — і немає їх, чи варто й одружуватися? Горошок сподобався йому більше за всіх: біло-рожевий, просто кров з молоком, ніжний, витончений, та й на кухні лицем у грязь не вдарить. Метелик зовсім уже зібрався свататися, та раптом побачив поряд стручок із зів'ялою квіткою.

— Хто це? — запитав він.

— Сестриця моя, — відповів горошок.

— Отже, і ви такою будете?

Злякався метелик і порхнув геть.

Через тин звисала ціла юрба квіток жимолості. Та ці панночки з витягнутими жовтими пиками були йому зовсім не до смаку. Ну, а що ж було йому до смаку? Хіба вгадаєш!

Минула весна, минуло літо, настала осінь, а метелик не просунувся зі своїм сватанням ні на крок. З'явилися нові квіти в розкішних убраннях, та який з того сенс? Старіюче серце дедалі більше тужить за весняною свіжістю, за живильним ароматом юності. Чи шукати цього в осінніх жоржинах і шток-трояндах? І метелик полетів до кучерявої м'яти.

— На ній немає окремих квітів, вона вся суцільний пахучий цвіт, її-то я й візьму за дружину!

І він посватався.

Та м'ята листочком не ворухнула і сказала лише:

— Дружба — і більше нічого. Ми обоє старі. Друзями ми ще можемо бути, але одружуватися?.. Ні, яке то дурство на старості літ!

Так і залишився ні з чим метелик. Занадто вже багато він перебирав, а це не діло. Отак і лишився старим парубком.

Скоро налетіла негода з дощем та інеєм. Піднявся холодний вітер. Дрож пробирала старі, скрипучі верби. Несолодко було гуляти на вітрі в літньому вбранні. Та метелик і не гуляв. Якимось чином йому вдалося залетіти в кімнату, там топилася піч і було тепло, як улітку. Жити б та поживати тут метеликові. Та що то за життя!

— Мені потрібні сонце, воля і хоч найменша квіточка! — сказав метелик, полетів і вдарився об віконне скло.

Тут його помітили, прийшли від нього в захоплення, проткнули шпилькою й посадили в скриньку з іншими рідкостями. Більшого для нього й зробити було неможливо.

— Тепер я сиджу на стебельці, як квіти! — сказав метелик. — Не дуже-то це солодко. Ну зате наче одружився: теж сидиш міцно.

Цим він і тішився.

— Кепське втішення! — сказали кімнатні квіти.

«Ну, кімнатним квітам не дуже-то вір! — думав метелик. — Вони вже надто близько знаються з людьми».